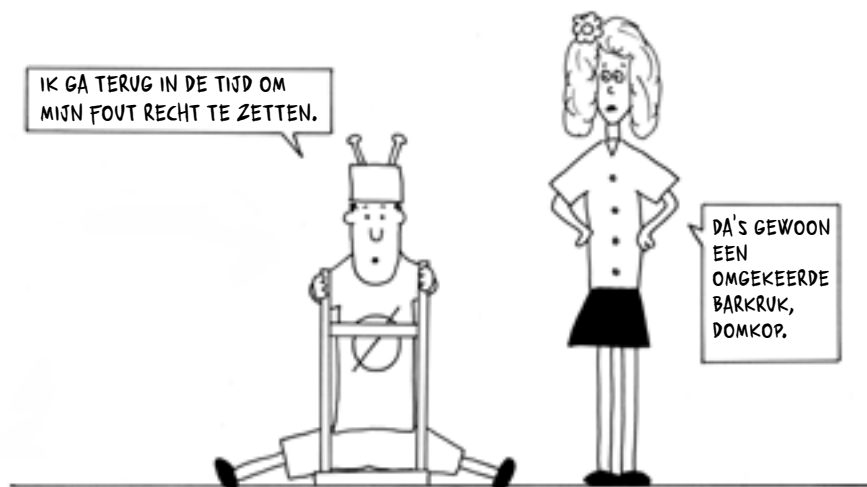

Dus het is ook haar schuld. Als ik vandaag niet naar school was gegaan, dan had ik ook niet de fout gemaakt waarvoor ik me al heb verontschuldigd. Jammer genoeg is teruggaan in de tijd nog niet mogelijk.

HOOFDSTUK 2

DE LEUGEN WAARMEE HET BEGON

Aangezien mijn tijdmachine niet werkte, moest ik wel naar school vandaag, en toen gebeurde het dus. Na de lunch hadden we een schoolvergadering. De spreker werkte voor de stad Temon en had haar als een borstel. Hij kwam vertellen over zijn job, over hoe hij de stadsparken moest onderhouden. Hij zei een heleboel over waterdingen. Hij ging maar door over hoe boeiend zijn job was en toen zei hij ...

Ik wilde niet lachen, maar ik kon het niet helpen – woorden als *plicht* en *kak* zijn powerwoorden voor pubers. Zodra ik begon te lachen, lachte de hele meute met mij mee. Het kostte directeur Spiering zeker tien minuten om iedereen weer stil te krijgen, en mister Borstel stormde woedend van het podium. Ik had niet mogen lachen, da's waar, maar stadswerkers moeten wel uitkijken met wat ze zeggen tegen een bende middelbare scholieren.

Ik mocht van mijn ouders nooit lachen om grove dingen. Toen ik nog heel klein was, moest ik van mijn ma kijken naar *De Avonturen van Billy Badkamer*. Dat is een educatief programma over Billy, een sprekend toilet dat kinderen leert hoe ze zich in de badkamer moeten gedragen.

Ik had Badkamer Billy in de steek gelaten, en mijn geproest had de hele vergadering verstoord. De spreker was kwaad, de leraren waren kwaad, en een heleboel leerlingen waren kwaad omdat we terug naar de klas moesten. Directeur Spiering was zo boos dat zijn oren stoomden. Toen ik de zaal uitliep, hield hij me tegen en hij vroeg of ik iets had te maken met ...

Ik had directeur Spiering nog nooit zo kwaad gezien. Zijn gezicht zag rood en zijn snor was nat van het zweet. Ik moest namen noemen, zei hij. Van iedereen die ik had zien lachen.

De stadswerker met het borstelhaar was eigenlijk zijn achterneef.

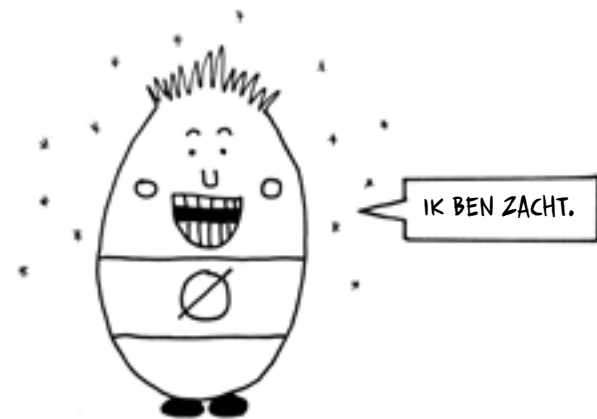
Ik voelde me rot, maar tegelijk had ik ook het gevoel dat ik maar beter mijn mond hield. Het zou me niet echt helpen, dacht ik, als ik de waarheid vertelde en zei dat het mijn schuld was. Directeur Spiering depte zijn voorhoofd en vroeg ...

Oké, dit is het moment waarop ik je eraan herinner dat ik al sorry heb gezegd. Ik had niet mogen lachen met de achterneef van mijn directeur. Maar ik had vooral niet mijn mond mogen opentrekken om te liegen.

Directeur Spiering starde even naar mijn opgezwollen neus. Hij zuchtte luider dan je ooit iemand hebt horen zuchten en glimlachte zwakjes. Hij klopte me op de schouder en noemde me een zacht eitje.

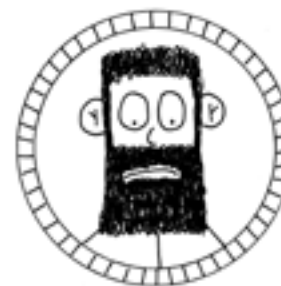

Directeur Spiering eindigde ons gesprek met de boodschap dat hij de leerling die begonnen was met lachen, zou vinden en straffen. Hij vroeg me om een beetje te 'speurneuzen' en uit te vissen wie de 'stokebrand' was. Ik zei oké, al snapte ik niet helemaal wat hij precies bedoelde.

Dus na het avondeten zocht ik het woord 'stokebrand' in mijn ma's oude woordenboek op. Volgens de definitie was ik er één. Ik had het lachen in gang gezet en na het lachen kwam ook nog het liegen. Directeur Spiering had het mis – ik was een rot ei.

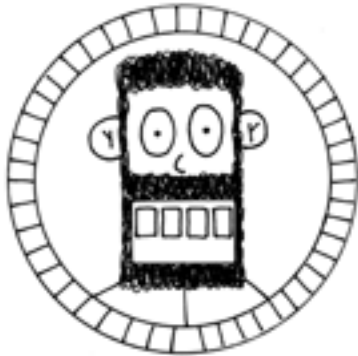
Ik ging op mijn bed zitten en staarde naar mijn kastdeur. Baardmans, het kleine gezicht op de koperen deurknop, keek alsof hij diep teleurgesteld was in mij.

Baardmans deed me denken aan Wonkenstein en Pluizie. Ik miste de eerste twee schepsels die uit mijn kast waren gekomen. Het zou geweldig zijn om ze hier bij mij te hebben, zodat ik het aan iemand kon uitleggen.

Wonk en Pluzie hadden mijn leven flink op zijn kop gezet, maar het was wel leuk met hen. Er ging geen dag voorbij dat ik niet wenste dat ze terug zouden komen. Ik probeerde een paar keer in mijn kast te raken om te zien of er misschien iemand in zat, maar Baardmans hield de kast stevig op slot.

Ik wilde op mijn bed gaan liggen rusten, maar 'liggen' deed me denken aan 'liegen' en daar voelde ik me slecht bij. Dus deed ik mijn raam open om naar buiten te klimmen en mijn vrienden op te zoeken. Maar terwijl ik naar buiten klom, hoorde ik een schrapend geluid achter de kastdeur. Met een ruk draaide ik me om.

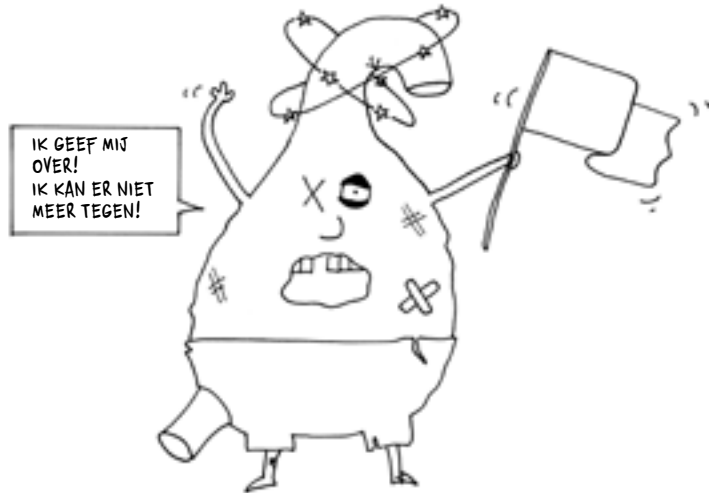
Mijn kast rochelde en boerde luid. Licht sijpelde onder de deur uit. En het werd nog zorgwekkender toen ook Baardmans licht begon uit te stralen.

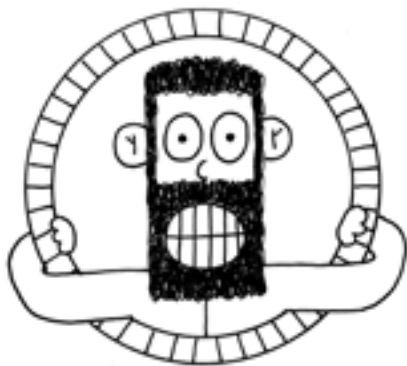
Ik reikte naar Baardmans om hem om te draaien. Maar hij zat muurvast en was ook nog eens gloeiend heet. Ik jankte van de pijn. Ik zette een stap achteruit en staarde naar mijn kastdeur. Mijn binnenste tolde en draaide zoals druiden in een wasmachine.

Mijn kast maakte een enorm lawaai toen iemand achter de deur heen en weer schoof. Mijn arme maag voelde alsof ze een pak rammel had gekregen.

Ik staarde naar mijn kast en wachtte tot de deur open zou zwaaien. Ik probeerde Baardmans nog eens om te draaien, maar Koppig weigerde hij te bewegen.

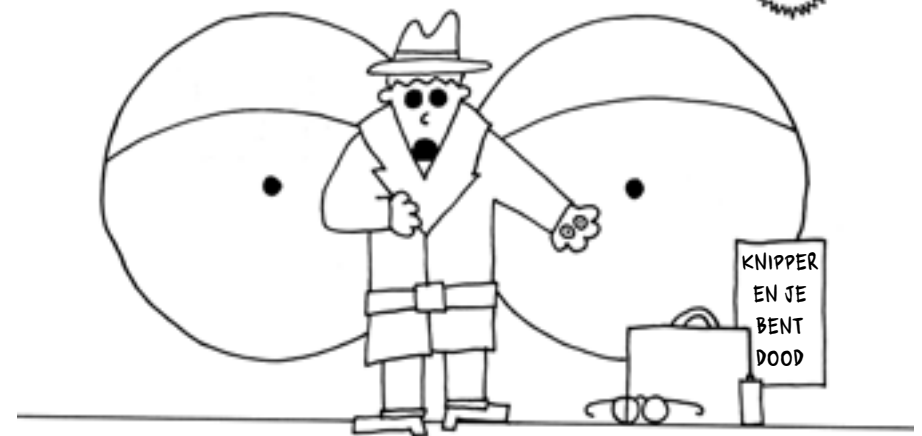

Na een tijdje hield het gloeien op en mijn kast leek weer normaal.

Het was nog maar zeven uur, maar toch was ik moe. Ik was de vorige avond laat naar bed gegaan, omdat mijn neus nog pijn deed en ik geen makkelijke houding vond. Daarom was ik lang opgebleven. Ik had een film gekeken over een spion die zijn ogen eruit kon laten ploppen, zodat hij ook mensen ver weg kon bespioneren. De film heette ...

SPIONOGEN

GLUUR
-UUR

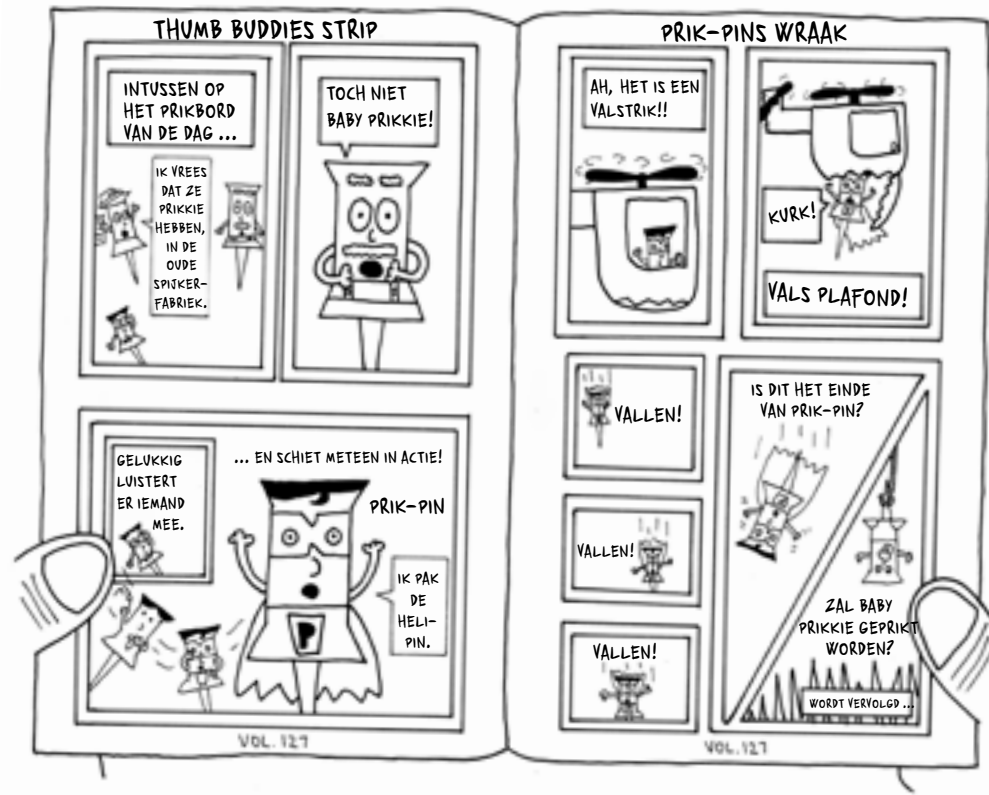

De ogen konden stuiten en allerlei enge dingen doen, zoals dwars door muren heen kijken en mensen vol kleine blauwe plekken slaan. In één scène kamde een kerel zijn haar en een van de ogen bespioneerde hem vanuit zijn tube tandpasta. Toen hij zijn tanden wilde poetsen, sprong het oog eruit en viel hem aan.

Het was een behoorlijk stomme film, maar daarna was ik toch bang om mijn tanden te poetsen en naar bed te gaan. Je wist maar nooit of er oogballen op mij zouden springen.

Maar vanavond was ik zo moe dat het me niet kon schelen, al zat er een heel gezicht achter me aan. Ik zei tegen mijn familie dat ze me met rust moesten laten, trok een oud concert-T-shirt van mijn pa aan, en kroop in bed. Ik haalde het Thumb-Buddies-stripverhaal dat ik onder mijn matras verstopte, tevoorschijn en las twee snelle pagina's.

Ik wilde graag weten hoe het afliep met Baby Prikkie, maar ik viel in slaap. Vijf uur later werd ik wakker, het was middernacht. Mijn kamer was pikdonker en het was stil in huis. Ik kon mijn dikke hond Puck zachtjes horen snurken op de gang. Mijn blaas zeurde dat hij vol was.

Ik was niet van plan om op te staan en naar de badkamer te gaan. Niet met verdwaalde oogballen die in het rond stuiterden. Ik deed mijn ogen dicht en terwijl ik mijn best deed om weer in te dommelen, hoorde ik een zacht ...

SKWIET.

Mijn ogen vlogen open. Ik draaide mijn hoofd heen en weer en vroeg me af of er een verdwaalde oogbal op me af stuiterde.

SKWIET!

Het klonk alsof er iets van hout op mijn bed klom. Mijn hart ging in galop toen het lawaai nog luider werd.

SKWIET!

Ik voelde hoe iets kouds langs mijn gezicht streek. Bliksemsnel reikte ik naast mijn bed en greep mijn honkbalknuppel beet. Er klonk een luid gekraak toen ik opstond en mijn bureaulamp aanknipte. Ik had de honkbalknuppel gepakt om die naar de indringer te slingeren, maar dat was niet meer nodig. De indringer had me beet.

Aan het uiteinde van mijn honkbalknuppel hing een gloednieuwe bezoeker. Ik wist niet of ik nu moest gillen of lachen. Mijn kast had het weer geflikt. Ik zag dat de deur nu op een kier stond, en Baardmans keek zelfvoldaan.

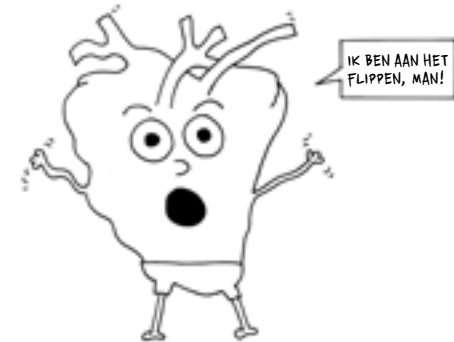
Met het schepsel nog altijd bengelend aan mijn honkbalknuppel schoof ik naar de deur van mijn kamer en deed die zachtjes dicht. Mijn ouders wakker maken was wel het laatste wat ik wilde. Ik was zenuwachtig, maar tegelijk ook blij dat mijn kast weer iets nieuws had voortgebracht.

De tanden van het Kereltje zaten nog altijd vast in het hout en krampachtig probeerde hij ze los te krijgen. Voorzichtig zwaaide ik wat met de knuppel om hem te bevrijden. Hij viel van de knuppel en ik glipte snel achter mijn paarse zitzak. Het schepsel glimlachte naar mij. Ik moet je er wel bij vertellen dat zijn glimlach veel onheilspellender was dan ik ooit bij Wonk of Pluzie had gezien. Ik keek naar het schepsel om uit te vissen welke boeken hem vorm hadden gegeven. Hij droeg een halve cape en had gitzwart haar. Een arm en een been leken van hout gemaakt, en zijn neus was scherp en lang. Hij had een kleine, puntige hoed op en er hingen touwtjes aan zijn linkerarm. Hij zag eruit als een vampier die familie was van Pinokkio.

Ik zette hem op mijn bureau, zodat ik hem beter kon bestuderen.

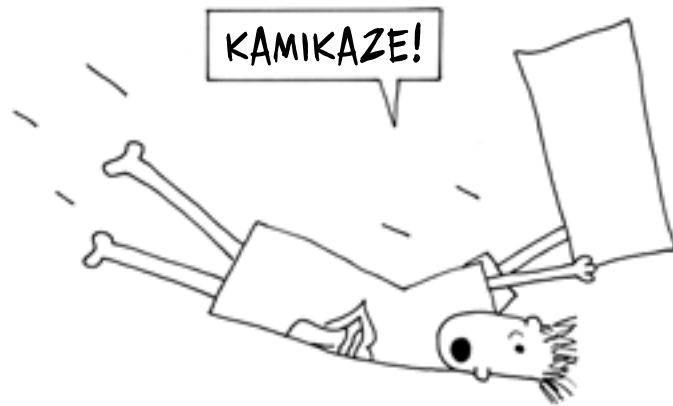
Ik wilde waarschijnlijk net iets heel belangrijks zeggen, toen een zwart ding uit mijn kast vloog en langs mijn achterhoofd streek. Mijn hart werd helemaal gek.

Ik draaide me om en keek koortsachtig de kamer rond, op zoek naar wat me had aangevallen. Een kleine schaduw schoot door mijn blikveld en glipte in de hoek achter mijn zitzak.

Pinocula kletste niet bepaald uit zijn nek. Wat-het-ook-was schoot omhoog, vloog over mijn hoofd en smakte tegen het raam. Ik greep mijn hoofdkussen en haalde de kussensloop eraf. Ik hield de sloop vast als een net en dook op de vliegende indringer af.

De fladderende zwarte stip zigzagde en ik miste. Met een bons gleed ik tegen de kastdeur, terwijl wat-het-ook-was als waanzinnig boven mijn hoofd flapperde. Ik probeerde het beet te grijpen, maar al wat ik zag, was een wolk van vleugels en mijn handen. Toen ik het wegsloeg, beet het in mijn rechterduim.

Pinocula floot zachtjes en het vliegende ding schoot van me weg. Vlak naast Pinocula bleef het, klapperend met zijn vleugels, in de lucht zweven. Ik stond op en met één zwaai ving ik het vliegende gevaar in mijn kussensloop. Het schudde en smakte onophoudelijk tegen me aan, terwijl ik de sloop uit alle macht dicht probeerde te houden.

Ik wist niet wat te doen. En het werd *nog* erger toen mijn pa opeens op de deur klopte.

Ik was allesbehalve *oké*. En als ik niet snel iets deed, dan zat ik tot aan mijn nek in de problemen.

HOOFDSTUK 3

DUISTERNIS EN LICHTARMBANDJES

Ik draaide me om en zag dat Pinocula zijn handen uitstreekte. Zonder nadenken gaf ik hem de Kussensloop en ik greep mijn deken om ze allebei te verbergen. Pinocula haalde het vleermuisvogelding uit de sloop en schoof het onder zijn hoed.

